

”Det lange Brækjern” fra Gravlev

Samlet og skrevet af Niels Nørgaard Nielsen

I 1911, muligvis endog før, og indtil 20. april 1912 skete en række indbrud på først og fremmest jernbanestationer. Alt pegede på, at det var samme personer, der stod bag alle indbruddene. I Korsør Avis kunne man 30. oktober 1911 fx læse:

Et magert resultat

På Præstø-Næstved-banens stationer Tappernøje, Snesere, Bøgesø og Brandelev er der natten til søndag begået indbrud. Der har, så vidt man kan spore, været to personer om at begå indbruddene. Alle steder har

tyvene ved hjælp at et brækjern skaffet sig adgang gennem et vindue til stationskontorerne. Tyvene har intet udbytte haft, da pengeskasserne fjernes fra kontorerne om natten.

Fra januar 1912 går det stærkt med en række indbrud, og nu er man så sikker på sammenhængen mellem mange af dem, at man kan sætte ”navn” på i hvert fald en af tyvene, nemlig dæknævnet ”Det lange Brækjern”. Det er ikke længere kun mere eller mindre lokale aviser, der skriver om sagerne. Her er, hvad Fyens Stiftstidende skrev om et indbrud på Rungsted Station:

”Det lange Brækjern arbejder” - Et kup på Rungsted Station.

Det er drøje tider for jernbanestationerne. Landet over gøres de usikre af en omstrej-

fende bande indbrudstyre, der har gjort jernbanestationer til deres specialitet. I nat er det gået ud over Rungsted Station, og efter alle solemærker at dømme synes tyvene at være de samme. De er kravlet ind gennem vinduerne til stationsforstanderens kontor, hvor de straks har givet sig i lag med den eftertragtede genstand: Pengeskabet, som de med alle tegn på blændende dygtighed har bearbejdet på en sådan måde, at de uhindret har fået adgang til det indre. Tyvenes udbytte er 1200 kroner.

På Rungsted Station har der i den senere tid været begået seks indbrud, men i alle tilfælde har tyvene intet fået. Det er utvivlsomt de tidligere skuffede tyve, der nu endelig har taget revanche, thi de har efterladt sig et brev af følgende indhold: ”Den gang skal De ikke gøre nar af ”Det lange Brækjern”. Som man ser: Tyveknægtene ynder at omgive sig med hemmeligheder, der er ”Den lange Nøgle” værdig. Altså: Hvem er ”Det lange Brækjern”.

26. marts blev der begået indbrud på Skælskør Jernbanestation. Pengeskabet var brudt op, og der var stjålet omkring 400 kroner. Samme nat var der på Dalmose Jernbanestation begået indbrud, men her blev tyven overrasket af jernbaneassistent Trosborg, der sov på stationen, men var blevet vækket ved tyvens støj. Tyven blev selvfølgelig forskrækket, da Trosborg råbte ”Hvem er det”, men denne sansede at lyse Trosborg lige i øjnene med en lille elektrisk lommelampe, så denne blev blændet og ikke kunne se tyvens ansigt. Tyven vendte om og løb hurtigt ud på perronen efterfulgt af Trosborg. Her affyrede tyven et skud med en revolver mod ham, dog uden at ramme og forsvandt ud over markerne, efterladende sig revolveren, en femkroneseddél og en galoche.

Ved at sammenstykke flere avisers beretninger, kan det opsummeres, hvad man på daværende tidspunkt vidste om tyvebanden, der nu altid gik under navnet ”Det lange Brækjern”:

Jagten på jernbanetyvene

Hvor mange af den sidste tids stationsindbrud de rigtige jernbanetyve har på deres samvittighed er ikke godt at sige, før de selv fortæller det. De første indbrud af den art gik ret upåagtede hen. Natten til 27. september 1911 blev der ved indbrud på Fodby Jernbanestation i Sydsjælland stjålet 500 kroner. Den 6. oktober brydes der ind i Hårløse Station på Frederiksværkbanen. Udbytte 150 kroner. Dette indbrud fik "Udbryderkongen" H. C. Andersen skyld for og ligeledes for indbruddene på fire stationer på samme bane natten til den 11. oktober. Det viste sig imidlertid senere, at det ikke var ham. Det eneste jernbaneindbrud, han har på sin samvittighed, er indbruddet på fire stationer på Nr. Nebel-banen i Jylland, hvor han på et par timer tjente 1000 kr. til at rejse til Basel for. Han fik jo også skylden for nogle fynske jernbanetyverier i den tid. I det hele taget arbejdede jernbanetyvene i de dage meget ugenert i hans berømmelige skygge.

I januar måned i år skete der et indbrud på Birkerød Jernbanestation. Nogle få hundrede kroners udbytte. Og nu foretager tyvene med fjorten dages mellemrum deres kup. Natten til 30. januar besøgte de Ballerup Station og hentede 200 kroner, men overså 3000 kroner, der lå ved siden af. Natten til 15. februar opererede de Lyngby Station for 600 kroner, men lod 500 kroner ligge uænsede. Så kom raden til Rungsted Jernbanestation, hvor udbyttet blev 1200 kroner. Fremgangsmåden var den samme, som politiet snart kendte udenad. Et vindue brækket op. Derfra ind til kontoret, et fint instrument ind mellem pengeskabsdøren og rammen og døren vredet af.

Man var da for længst klar over, at man havde at gøre med en organiseret og specialiseret bande af dristige folk med godt håndslag og de fineste instrumenter. Efter fuldført arbejde i Rungsted havde en af tyvene, formentlig arrig over de to forrige gange at have overset så mange rare penge, på et stykke papir nedfældet: "Denne gang skal de ikke narre det lange Brækjern".

Hvem er de?

For ikke så længe siden arresteredes i København en ung, men erfaren indbrudstyv, "Sorte Karl" kaldet. Han viste sig at være fører for en større, velorganiseret tyvebande, hvis medlemmer bl.a. har begået forskellige jernbaneindbrud på Fyn og i Jylland. En halv snes medlemmer af banden er for længst arresteret, men man regner med muligheden af, at "Det lange Brækjern" med konsorter er nogle af de endnu på fri fod værende medlemmer.

En anden mulighed: Der går i København nogle yngre dagdrivere, flot udhalede, levelystne og øjensynligt med penge nok, uden at det synes påviseligt, hvor pengene kommer fra. Disse herrer er under stadig observation af politiet, og man er ikke utilbøjelig til at tro, at man her har gådens løsning, at de unge herrer er en bande "Gentlemantype".

Er politiet sporet?

På Tåstrup Ny Kro spillede to unge mennesker, som kelneren fandt lidt mistænkelige, billard i mandags, altså før tyveriet, og det signalement, kelneren giver af de to herrer, falder i hvert fald nogenlunde sammen med andre signalementer, der er blevet afgivet. Om tyvenes flugt fra Dalmore mener man at vide så meget: De er cyklet over Sorø til Ringsted, hvor de har indskrevet deres cykler til Glostrup og selv er taget med hertil. De har indskrevet cyklerne hver for sig og ladet som om de intet havde med hinanden at gøre. Efter et ophold på turistpavillonen er de cyklet videre, formodentlig til København. Man har et godt signalement af dem. Skal det nu lykkes at fange dem?

Man skulle tro, at ”jernbanetyvene”, som de kaldtes under et, ville forholde sig lidt i ro med al den omtale, der havde været i aviserne. Det lod ikke til at være tilfældet. I flere af landets aviser, her citeret fra Morsø Folkeblad 9. april 1912, kunne man læse denne meddelelse:

En farlig tyvejagt

Natten til lørdag ved tre-tiden blev der begået indbrud på Lunde Station på Bogensebanen. Tyven fik ikke noget udbytte, idet stationsforstander Johansen og hans hustru blev vækkede af deres hund, hvorefter forbryderen flygtede, forfulgt af stationsforstanderen og hans hustru, kun iført natlinned. Johansen medtog et jagtgevær og indhentede tyven ude på landevejen, hvor han tilføjede tyven et slag i hovedet, så han faldt om. Han kom dog snart på benene igen og for ind på stationsforstanderen og hans hustru og sårede dem begge i hovedet med et brækjern, hvorefter han flygtede.

Natten til lørdag ved tre-tiden blev der begået indbrud på Lunde Station på Bogensebanen. Tyven fik ikke noget udbytte, idet stationsforstander Johansen og hans hustru blev vækkede af deres hund, hvorefter forbryderen flygtede, forfulgt af stationsforstanderen og hans hustru, kun iført natlinned. Johansen medtog et jagtgevær og indhentede tyven ude på landevejen, hvor han tilføjede tyven et slag i hovedet, så han faldt om. Han kom dog snart på benene igen og for ind på stationsforstanderen og hans hustru og sårede dem begge i hovedet med et brækjern, hvorefter han flygtede.

"Det lange Brækjern"

Anholdelsen

Endelig lykkedes det at fange "Det lange Brækjern". Politiet havde på det tidspunkt udviklet teknikken med at tage, systematisere og sammenligne fingeraftryk, hvad tyven eller tyvene nok ikke var helt klar over. "Brækjernet" havde ved flere af indbruddene på stationerne efterladt tydelige fingeraftryk, som politiet ved en ihærdig indsats havde fundet og sammenlignet med allerede indsamlede.

Det viste sig, at tyven var en gammel kending af politiet. Hans navn var Johannes Bondesen, født i Jylland, men havde i mange år opholdt sig i København. Om aftenen den 22. april klappede fælden, idet statsbetjentene Højfeldt og Havlykke genkendte Johannes Bondesen, og det lykkedes dem at fange ham på det kendte danseetablissement "Kæden" i København, hvor han iført laksko og det fine tøj dansede med en kvinde. Højbjerg gik hen til Bondesen og erklærede ham for anholdt og bad ham følge med. På et

spørgsmål om hans navn kom Bondesen med en længere redegørelse i håb om at betjentene ikke var sikre i deres sag.

Til at begynde med fulgte han godvilligt med, idet han smilende sagde, at han med fornøjelse ville følge med, så misforståelsen om hans person kunne afsløres. Han søgte på alle måder at berolige betjentene, der lod sig så meget narre, at de i første omgang ikke lagde ham i håndjern. Næppe var han og betjentene kommet ud på åben gade, før hver af betjentene fik et velrettet slag med knytnæve i ansigtet, og Bondesen løb alt hvad han kunne for at slippe væk. Betjent Højbjerg indhentede ham dog hurtigt. Bondesen stillede sig da op i boksestilling og slog om sig med venstre hånd, samtidig med at han med højre ledte efter sin revolver i frakkelommen. Betjentene for på ham, og efter en kort kamp var han lagt i håndjern og blev ført til politistationen i Tøjhusgade. Her blev han visiteret. Det viste sig, at det var en Browning-revolver, han var i besiddelse af. Endvidere fandtes noget tyveværktøj, en sparekassebog pålydende over 300 kroner, 300 kroner kontanter og for 20 kroner frimærker. I øvrigt erklærede Bondesen, at det havde været hans hensigt at skyde betjentene.

Den anholdte Johannes Bondesen tilstod straks efter anholdelsen, at han havde en kammerat ved navn Franz Jensen, der boede i Pilestræde i det indre København, og at han havde opereret sammen med ham. Det lykkedes politiet at pågribe Jensen i Vognmagergade tæt ved Kongens Have, da han var på vej hjem. Under afhøringen tilstod Bondesen sig videre skyldig i

jernbanetyverierne i Birkerød, hvor han og Jensen havde begået indbrud to gange, i Ballerup, Rungsted, Lyngby, Skælskør, Skodsborg og Dalmose, hvor han havde affyret revolverskud mod jernbaneassistent Trosborg. Ved en efterfølgende husundersøgelse i de nu to anholdte forbryderes boliger blev der tilsammen fundet omkring 660 kroner. Resten af de stjalne penge var brugt.

Folkehold på Buderupholm Hovedgård 1913

Jagt på medgerningsmænd omkring Buderupholm

Mens en hær af betjente eftersøgte Johannes Bondesen i København, var statsbetjentene Klitten fra Aalborg og Vestergaard fra Aars på jagt efter ham i egnen ved Buderupholm. De havde nemlig fundet ud af, at han i sin tid skulle have tjent på godset.

Da Bondesen var blevet anholdt, gik der straks besked til dem fra København om at søge Franz Jensen anholdt,

da han mentes at opholde sig i Nordjylland. Der kom dog snart kontraordre, idet Jensen kort efter var blevet anholdt i København. Trods denne kontraordre besluttede de to statsbetjente at opsøge egnen ved Buderupholm for at se, om et besøg der kunne bringe et eller andet interessant for dagen.

De fik et godt udbytte af deres anstrengelser, idet de efter dagens tur vendte tilbage til Aalborg med Johannes Bondesens 52-årige moder, hans to søstre og den enes to måneder gamle datter. Betjentene havde fundet dem bosiddende til leje i et hus ejet af den lokale lærer Niels Frederiksen i Gravlev. Det viste sig ved afhøringerne, at de tre kvinder siden nytår havde levet af Bondesens tyverier. Bondesen havde, når han fra tid til anden boede i Gravlev, levet under navnet Peter Holm. I sommeren 1911 havde han tjent på Buderupholm samtidig med Franz Jensen, som man mente først ved Bondesens påvirkning var ført ind på forbryderbanen.

I løbet af sommeren 1911 var hans mor og hans to søstre, begge først i 20'erne, flyttet til egnen fra København, og familien fik bolig i Lundehuset nær Buderupholm, hvor også moderen og den ene søster fik arbejde. Den anden søster fik et barn, som nu var et par måneder gammelt. I den tid foretog Johannes og Franz natlige udflugter på cykler, og politiet var ved anholdelserne ikke i tvivl om, at de var gerningsmændene til den række stationstyverier og tyverier hos købmænd i egnen mellem Hobro og Hjørring, fx i Åbybro, Binderup og Støvring.

Omkring september flyttede familien fra Lundehuset over til Gravlev, hvor Johannes Bondesen, alias Peter Holm, lejede et lille gulkalket hus tilhørende lærer Niels Frederiksen. Her indrettede de sig for at bo et længere stykke tid. De to tyveknægte arbejdede fortsat ihærdigt om natten, og fra omkring nytår begyndte de at foretage hyppige rejser til København, Sjælland og Fyn. Deres rejser faldt tidsmæssigt sammen med de mange stationstyveriers begyndelse.

Lundehuset, fotograferet omkring 1960

Hver gang Johannes, alene eller sammen med Franz, kom hjem til Gravlev, havde han så rigeligt med penge hos sig og forsynede sin familie så rigeligt, at deres flotte indkøb forekom købmanden i Gravlev lidt mistænkelige. De tre kvinder forsøgte først ved afhøringerne at benægte deres medvirken i de kriminelle handlinger og hævdede, at de arbejdede og tjente føden selv, men den gik ikke, idet betjentene i forvejen havde oplysninger fra folk på stedet,

at de ikke var i tvivl om, at de kendte alt til Johannes' og Franz' levevis og gerninger. Allerede inden de kom i arresten i Gabelsgade i Aalborg, havde de alle tre indrømmet, at de vidste, at Johannes og Franz var professionelle indbrudstyve. Det var jo ret snedigt, at Johannes havde opslået sit tilflugtssted i et så afsides og ubemærket sted som i Gravlev, og derfor var det sikkert også så længe, før det blev opdaget.

På visit i tyvereden

Dagen efter, 24. april, var statsbetjentene Klitten og Vestergaard atter i Gravlev for at foretage et grundigt eftersyn af de tre kvinders gemmer, idet de regnede med at der kunne findes penge og genstande, som kunne føre til opklaring af tyverier begået på egnen.

Johannes Bondesen havde som sagt lejet et lille gulkalket hus ved siden af skolen, og i dette hus med tre små rum og tilhørende køkken og bryggers havde han indsat sin 52-årige svagelege moder og sine to søstre. Moderen kom først, i efteråret, med sin yngste datter, Johanne, en ung køn pige, som var en kende "københavnsk" i klædedragt og manerer. De nyankomne holdt sig meget for sig selv. Deres dør var som oftest låst. Man troede, at de sad meget småt i det, og skolelæreren, deres husvært, sendte jævnligt tjenestepigen derop med mælk og madlevninger. Man havde lidt respekt for de folk, som tilsyneladende bar armoden med anstand. Lærerens pige viste dem venlighed og besøgte dem af og til, også uden at have ærinde med husmoderens små tilskud til den lille husholdning.

En gang imellem kom Peter Holm rejsende hjem fra sin arbejdsplads, oftest ledsaget af sin ven Frantz Jensen. Og ved nytårstid kom den anden af Holms søstre, Kathrine, hjem fra Sjælland, højst frugtsommelig. Efterhånden som familien Holm med forsigtighed plejede den nødvendige omgang med folk omkring dem, viste det sig, at Holm for et års tid siden havde tjent på Buderupholm og ligeledes hans søster Kathrine, som den gang havde været kæreste med Frantz Jensen, der også arbejdede på gården. Men Kathrine havde slået op med Frantz og var blevet kæreste med en anden karl på egnen, og de var i fællesskab rejst til Sjælland, hvor hun også havde slået op med ham. Men nu var hun i alle tilfælde kommet hjem, og nu skulle hun snart føde. Hendes søster Johanne havde efterhånden skaffet sig venner iblandt omegnens karlfolk. Hun var meget sjældent hjemme om aftenen, og hun var en sikker gæst på alle dansboller i miles omkreds. Og medens pigerne på egnen så ned på hende, skolelærerens tjenestepige trak sig endog helt ud af bekendtskabet, flokkedes karlene desto ivrigere om den fremmede fugl, og hun ødslede med sin gunst til højre og venstre.

Omkring fastelavn forøgede Kathrine familien med en ny verdensborger, Margrethe Viola. Det var imidlertid gået op for gravlevboerne, at det ikke stod så ringe til i det lille hus. Købmandskonen havde fortalt, at de fremmede betalte alt kontant og vist ikke var så knebent forsynede. Naturligvis hørte gavmildheden så op af sig selv. Så meget mere som Peter Holm ved lejlighed lod falde en bemærkning om, at han tjente sine seks kroner om dagen på en fabrik ved København. Hverken han eller hans kammerater blandede sig for øvrigt mellem folk under deres flygtige besøg i huset.

Forholdet var altså, som antydte af lærerens tjenestepige, at egnens folk anså den lille familie for jævnt flittige folk, som passede sig selv, og at egentlig kun Johanne havde vakt nogen forargelse. Derfor kom også familien Holms arrestation som en stor overraskelse.

Politiet forlader det gulkalkede hus

Politiet var 24. april i fuld gang med at gennemse familiens nu forladte hus for at lede efter tyvekoster. Tre betjente, statsbetjentene Klitten og Vestergaard samt Christensen fra Terndrup havde været i gang nogle timer og de konfiskerede adskilligt, som de fyldte i både kufferter og kurve. Tyvekoster, som var fundet på stedet.

Som man senere erfarede, havde eftersøgningen i huset været både grundig og heldig. Først og fremmest havde betjentene i en blik-

æske, som var rullet ind i et par gamle bukser, der lå i en kiste sammen med noget skrammel, fundet cirka 400 kroner i guld, sølv og sedler. Herefter havde de fundet et hemmeligt rum bag ved bageovnen. Døren til rummet havde været klistret over med papir. I rummet lå en del gummislanger og dæk, som man anså for givetvis at være stjålet. Endelig fandt man en del tyv værktøj og en simpel fem-skuds revolver med patroner. Dette våben antog man at "Peter Holm" havde haft på sig under sine tyveudflugter i omegnen for et stykke tid siden.

Efter Bondesen siden nytår var slået ind på det mere raffinerede jernbanetyveri, kan man sige, at der var gået storforbryder i ham, og han havde anskaffet sig den Browning tromlerevolver, som fandtes hos ham ved anholdelsen. Man fandt også tre punde med hver en femkronesedel. Betjent Christensen fra Terndrup konstaterede, at en vest, som fandtes på stedet, hidrørte fra et hidtil uopklaret indbrud hos en skrædder i Arden, hvor der samtidig havde været forsøgt et boretyveri hos købmand Kold.

Mens betjentene stadig var på stedet, kom posten, der havde et par breve med til "Hr. B, Adr. Peter Holm, Gravlev pr. Støvring". Disse breve nåede betjentene at få med sig. De kunne jo indeholde interessante oplysninger om eventuelle medgerningsmænd. Landposten havde også tænkt sit: "Ja, det er sært. Man har jo gjort sig sine tanker om de to mandfolk, som kom rejssende af og til, men man har jo aldrig vidst noget. Jeg husker godt, at den gang der blev stjålet i Arden, snakkede man om at "Peter Holm" og Jensen, som boede i Lundehuset, var set køre ud på cykel midt om natten. Det var jo sært, men man tør jo ikke anklage folk på så løst et

grundlag. ”Peter Holm” blev nok sagt op af forpagteren på Buderupholm. Man yndede ham ikke”.

Da betjentene havde forladt stedet, kiggede nysgerrigt tililende ind gennem husets vinduer og kunne konstatere, at betjentene havde gjort deres arbejde grundigt. Sengene, kasser og dragkister var gennemrodede. Kakkellovnsdøren stod åben og asken og sodet lå i en bunke på gulvet. En rødhåret kat sad i en vindueskarm og slikkede sol. På gulvet stod en balje med børnetøj i blød, og i spisekammeret lå brød, smør og pålæg mellem hinanden, sådan som det hele havde stået, da de tre kvinder ufrivilligt og i stor hast havde forladt huset uden at få tid til at rydde op. I dagligstuen var bordet overfyldt med forskellige sager i et syndigt rod, som vidnede om betjentenes grundighed. Stuen var, som soveværelset, tarveligt møbleret. Et malet fyrretræsbord, en bæk, et par stole og et lille nipsbord. På væggen hang et ur, som nu var gået i stå. Selv uret havde været nøje undersøgt. Det tredje værelse var uden møbler. Her lå på gulvet adskillige cykeldæk og slanger, formodentlig nogen af dem, betjentene havde fundet i det hemmelige rum.

Den sidste tyveknægt anholdt

Allerede den følgende nat kunne statsbetjent Klitten anholde den 20-årige arbejdsmand Christian Theodor Jensen, som havde været med på Johannes Bondesens to sidste tyverier. Under det første besøg hos Johannes Bondesens mor i Gravlev fandt Klitten og Vestergaard et fotografi af Franz Jensen og en anden ung mand, og det var påfaldende, at kvinderne nægtede at kende noget til ham, Franz var fotograferet sammen med. Betjentene sendte derfor fotografiet til Afdelingen i København.

Over for politiet der har Johannes Bondesen omhyggeligt fortiet sit ophold i Jylland for ikke at inddrage kvinderne i Gravlev i affæren, idet han ikke vidste, at de allerede var arresterede. Af samme grund havde han heller ikke navngivet Christian Theodor Jensen, men omtalte ham som en tilfældig bekendt, der havde hjulpet ham et par gange under indbrud. Men da fotografiet fra Gravlev blev forevist for Franz Jensen, måtte denne tvunget af omstændighederne fortælle, hvem det var, han var fotograferet sammen med. Det viste sig, at Christian Theodor netop var rejst fra København til Buderup. Disse oplysninger blev meddelt statsbetjent Klitten.

Christian Theodor havde hidtil et pletfrit rygte og havde fine anbefalinger som et flinkt og dygtigt menneske. Endvidere var søn af hvad man kaldte ”agtværdige folk” i Buderup. Politiet drog deraf den slutning, at det kun var fordi han i sommeren 1911 havde tjent på Buderup sammen med Johannes Bondesen, dennes ene søster og Franz Jensen, at han var kommet ind på forbryderbanen.

Buderupholms hovedbygning

På Buderupholm blev han kæreste med Kathrine Bondesen. Det var ham, hun foretrak frem for Franz og rejste til København med. Her slog de sig ned i forsamlingshusbygningen, Amagergade 3 på Christianshavn. Det gik jo som det så tit går i den slags tilfælde. Kathrine blev gravid og Christian senere udlagt som barnefader til Margrethe Viola. Som vi før har læst, varede lykken ikke

så længe. Kathrine flyttede fra ham og hjem til sin mor i Lundehuset. I april 1912 var de på en måde atter samlet alle tre, idet de sad, om end uden at vide det, dør om dør i fængslet i Gabelsgade i Aalborg.

Da statsbetjent Klitten indfandt sig på Christian Theodor Jensens hjem i Buderup, forsøgte denne at nægte sig fra al deltagelse i tyverierne. Han indrømmede, at han havde vidst, at Johannes Bondesen stjal, men han havde aldrig været med. Han havde derimod fået penge af ham. Disse penge havde han dog en mistanke om var stjålne. Da han blev ført bort, var hans forældre overbeviste om, at det ikke kunne være videre alvorligt.

Dagen efter aflagde Christian Theodor Jensen tilståelse. Han fortalte, at han i vinter tjente på Jægerspris Hovedgaard og dernæst som karl i forsamlingshusbygningen på Kløvermarksvej i København. Han var dog blevet afskediget 16. april og gik herefter arbejdsløs. Den 18. april traf han i Borgergade i København Johannes Bondesen. Denne kom som så ofte før med gyldne løfter og søgte at lokke ham med ind i tyveribranchen. Christian lod sig lokke og slog til. Samme aften mødtes han med Johannes, der medbragte to cykler, som vel sagtens var stjålne. De kørte til Birkerød, hvor de brød ind i jernbanestationen. Med et alenlangt brækjern brækkede Johannes i løbet af en halv times tid pengeskabet op, og så tømte de det i forening. Inden de skiltes fik Christian 50 kroner. Han vidste ikke, hvor meget udbytte der havde været i alt.

Et par dage senere var han ligeledes på cykel sammen med Johannes i Skodsborg, hvor de under lignende omstændigheder tømte Statsbanernes jernpengeskab. Også der måtte Christian nøjes med 50 kroner som sin part i byttet. For disse penge havde Christian ekviperet sig standsmæssigt, og ved sin hjemkomst til Buderup var han ligesom Johannes, da denne blev anholdt, iført laksko og fin overfrakke.

Dom og fængsel

I august var undersøgelserne mod de tre indbrudstyre afsluttede, og de ville blive tiltalt for tyveri, mens moderen og hans to søstre ville blive tiltalt for hæleri. 27. august blev der afsagt dom. Johannes Bondesen fik en dom på fire års forbedringshus, Franz Jensen fik en dom på to og et halvt år i forbedringshus, mens Christian Theodor Jensen slap med halvandet år samme sted. For hæleri blev moderen, Hanne Bondesen, idømt 40 dages fængsel på sædvanlig fangekost, mens søstre Johanne og Kathrine slap med 30 dages fængsel, ligeledes på sædvanlig fangekost.

Arrestanterne blev dømt til at betale erstatninger til Statsbanerne og de øvrige, der var blevet bestjålet.